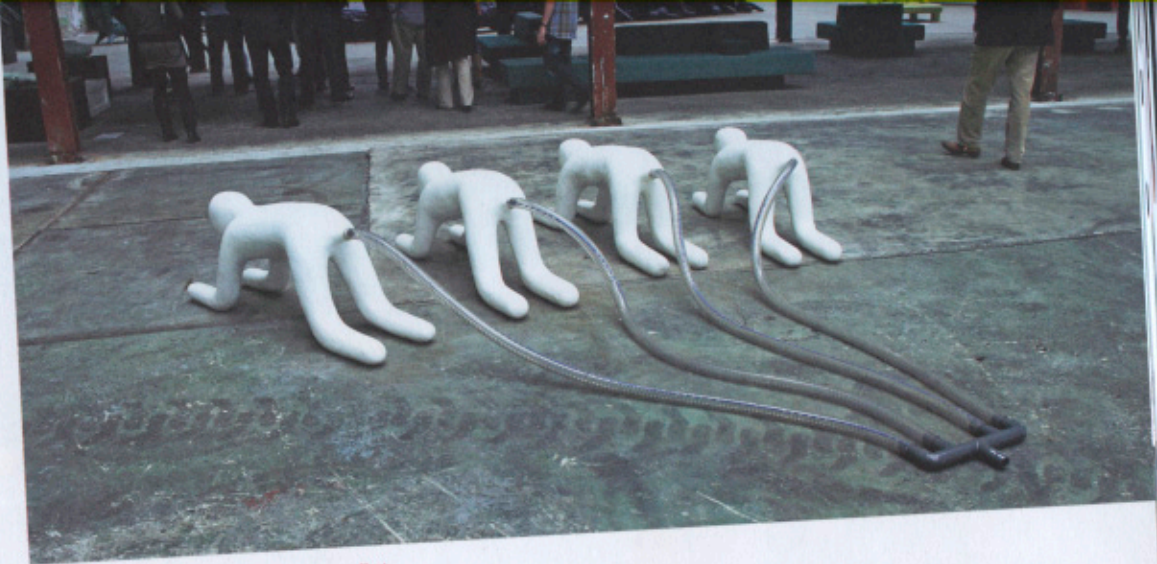

moet t
maal
zo
rlijk
en

Arschmänner, schuim, 2004, Technocrat-installatie

Welkom in Infernopolis, de Hellestad die Joep van Lieshout als *Gesamtkunstwerk* bouwde in een voormalige Onderzeebootloods. Hier in de Rotterdamse haven zoekt de kunstenaar/vormgever de grenzen op tussen goed en kwaad, leven en dood, realiteit en fictie.

Van Lieshouts dualistische antidesign suggereert dat vormgevingsidealen kunnen ontaarden in genetische manipulatie en de blinde technocratie van totalitaire staten. Is de door hem geschapen inferno privé of wordt die hel bepaald door ons, "de anderen" zoals de existentialist Jean-Paul Sartre het in 1944 verwoordde? Toont hij zijn geëngageerdheid in het functioneel-boze en door angst en populisme gedomineerde Nederland van vandaag? "Ach, je moet 't allemaal niet zo letterlijk nemen", verzucht Van Lieshout, daarmee zwierig elke zwaarwichtigheid omzeilend. Tijdens de rondleiding heeft Joep van Lieshout (1963) de lachers op zijn hand. Het zijn de medewerkers van

de meubelfabriek waarvoor hij ook ontwerpen maakt. Ik mag mij voor het interview bij hen aansluiten. Hun vrolijke gebulder vult de overweldigende ruimte, een voormalige onderzeebootloods die door het Rotterdamse Havenbedrijf werd uitgeleend aan Museum Boijmans Van Beuningen. Van Lieshouts Infernopolis is over meerdere hallen verspreid. De spectaculaire postindustriële omgeving versterkt de even sinistere als kraakhelder-bedrijfsklare maar niet-werkende apparaten, containers, destilleerketels en snijtafels. Rudimentair vormgegeven poppen stellen identiteitsloze slaven voor in een menselijke bio-industrie. Sommigen hebben een slang in hun achterste om feces af